

ΜΕΞΙΚΟΝ

Πρώτοι κήποι

❖ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ❖

Ο ΓΚΟΥΝΩ

Ὁ μουσικός Γκουνώ ἠσθάνετο ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας τὰ περυσίαματα τῆς μεγαλοφυΐας.

Εἰς ἓν βιβλίον περὶ μουσικῆς, τελευταίως ἐκδοθέν, ὑπάρχει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τῆς εἰσόδου του εἰς τὰς μουσικὰς σπουδὰς καὶ περὶ τοῦ ἀγῶνος ὃν κατέβαλε διὰ τὴν λάβην τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης.

Ἦτο δεκατριετής, ὄρφανός ἐκ πατρὸς καὶ μετὴν μητέρα του ἀγωνιζομένην νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον.

Μίαν ἡμέραν σοβαρώτατα τῇ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἤθελε νὰ γείνη μουσικός.

— Εἶνε σοβαρὰ αὐτῆ σου ἡ τρέλλα;

— Πάρα πολὺ σοβαρά.

— Δὲν ἴθ' ἀπάγῃς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον;

— Ὅχι, ποτέ!

— Καὶ τί θέλεις;

— Νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Ὀδεῖον.

— Καὶ ἐγὼ λοιπὸν σοῦ λέγω: Ὅχι, ποτέ!

Ἡ μήτηρ του ἔξω φρενῶν ἠρνεῖτο ὁ Γκουνὼ ἐπέμνε.

Ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἐπρωτίμα νὰ τὸν κάμῃ στρατιώτην:

— Ὅχι, εἶπε. Δὲν θὰ φέρω ποτέ ὄπλον.

— Ἀλήθεια; Καὶ πῶς, σὲ παρακαλῶ, θ' ἀποφύγῃς τὴν κοινὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν;

— Δὲν θὰ τὴν ἀποφύγω· θ' ἀπελευθερωθῶ ἀπὸ αὐτὴν.

— Καὶ πῶς;

— Κερδίζων τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς Ρώμης.

Ἡ μήτηρ τοῦ Γκουνὼ τότε ἔδρασε ὡς μεσάζοντα τὸν γηραιὸν διδάσκαλον, τὸν Ποαρσὼν, ὅπως μεταπέσῃ τὸν ἰσχυρογνώμονα μαθητὴν.

Ὁ Ποαρσὼν ἐκάλεσε τὸν μικρὸν Κάρολον.

— Ὡστε, φίλε μου, θέλεις νὰ γείνης μουσικός;

— Ναί, κύριε Ποαρσὼν, ἀπήντησεν ὁ νέος ξηρότατα.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐπάγγελμα αὐτό.

— Αἱ! Δὲν εἶνε ἐπάγγελμα νὰ εἶνε κανεὶς Μότσαρ, Βέμπκε, Μάργρεθε, Ροσσίνι; εἰσθε δάσκαλος.

Ὁ καλὸς διδάσκαλος ἀπήντησεν:

— Ἀλλὰ ὁ Μότσαρ... ὁ Μότσαρ εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶχε δεῖξει τὴν μεγαλοφυΐαν του. Δεῖξέ μου τί ἠμπορεῖς

νὰ κάμῃς καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

Καὶ χωρὶς ἄλλην λέξιν ὁ διδάσκαλος ἐκάθισε καὶ τοῦ ἔδωκε μιαν μονοδίαν ἀπὸ τὸν Ἴωσιέφ.

— Ἴδού, εἶπε, μελέτησέ μου αὐτὸ καὶ ἂν ἠμπορῆς κάμῃς μου μουσικὴν τοῦ Μέν. Δὲν ἀπαιτῶ Μότσαρ.

Ὁ Γκουνὼ ἔλαβε μειδιῶν τὸ τεμάχιον καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐπίστρέφει μετ' τὸ τεμάχιον μελοποιημένον.

Ἦτο ἡ πρώτη του μελωδία.

— Αἱ! εἶπεν ὁ διδάσκαλος· τοῦλάχιστον δὲν εἶσαι ὀκνηρός. Τραγουδήσέ μου τὸ τώρα.

— Νὰ τὸ τραγουδήσω! Καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον;

— Τί νὰ κάμωμιν τὸ κλυδοκύμβαλον;

— Ἀλλὰ διὰ συνοδείαν. Χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ καταλάβετε τὰς ἁρμονίας μου.

— Νὰ τὰς βράσω ἐγὼ, τὰς ἁρμονίας σου. Ἡ ἰδέα, τὸ μουσικὸν αἶσθημα μετ' ἐνδιαφέρει. Ἐμπρός, τραγουδήσε.

Ὁ Γκουνὼ ἐτραγουδῆσε.

Ὅταν ἐτελείωσε, στραφείς εἶδεν ὅτι ὁ διδάσκαλος εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

— Ὡραῖα, πολὺ ὦραῖα, παιδί μου. Καλὰ. Γενοῦ λοιπὸν μουσικός ἀφοῦ θέλεις. Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ σοῦ ἀντισταθῇ.

Καὶ ἔκτοτε μαζῇ μετ' τὸν μαθητὴν κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴν μητέρα, ἡ ὁποία μὴ δυναμένη νὰ κάμῃ διαφορετικὰ τὸν ἀδήγησεν εἰς τὸν μουσικὸν Ρεισά, παρακαλῶν ὁμως αὐτὸν νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀπογοητεύσῃ τὸν υἱὸν της.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ μουσικός εὗρισκε τὴν μητέρα.

— Φεῦ! κυρία μου, τὸ παιδί ἔχει τὴν μανίαν τῆς μουσικῆς καὶ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ τίποτε. Πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφασιν.

Μετ' ὀλίγον ὁ Γκουνὼ διηγωνίζετο διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης καὶ ἤρχετο δευτέρως.

Τὴν ἄλλην φορὰν παρηγωνίζετο διὰ τοῦ μουσικοῦ Μπαστίνη.

Τὴν τρίτην τὸ κατώρθωσεν ἐξῆλθε νικητὴς τῆς ῥῆσας τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς τὴν μητέρα του.